

Arrest

**nr. 194 396 van 27 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 20 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 8 april 2014 België is binnengekomen, diende op 9 april 2014 een asielaanvraag in.

1.2. Op 15 september 2014 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep werd door de Raad afgewezen (RvV 23 februari 2015, nr. X). Het tegen dit arrest ingediende cassatieberoep werd door de Raad van State niet-toelaatbaar verklaard (RvS 30 april 2015, nr. X (c)).

1.3. Op 8 december 2015 diende verzoekster een nieuwe asielaanvraag in.

1.4. Op 24 februari 2016 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.5. Op 18 mei 2017 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven van 18 mei 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 08/12/2015

Overdracht CGVS: 17/02/2016

U werd op 22 maart 2016 een eerste keer gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS), van 09u15 tot 12u50. U werd hierbij bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, meester Dhondt Benoit, en uw vertrouwenspersoon, mevrouw Roland Florence, waren aanwezig gedurende het gehele gehoor. Op 24 februari 2017 werd u een tweede keer gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal van 09u20 tot 12u30. U werd opnieuw bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, meester Dhondt Benoit, was aanwezig gedurende het gehele gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaart een Soedanees staatsburger te zijn van Hamar origine geboren in Omdurman, waar u uw hele leven heeft gewoond. Op 09 april 2014 diende u een eerste asielaanvraag in. Bij deze eerste asielaanvraag verklaarde u een organisatie te hebben opgericht die streed tegen vrouwenbesnijdenis. U verklaarde eveneens deel te hebben genomen aan verschillende manifestaties, onder andere om op te komen voor vrouwenrechten in Soedan. Na het overlijden van uw vader in 2011 verklaarde u omwille van deze activiteiten drie keer gearresteerd te zijn geweest. Voordien kon uw vader als diplomaat er voor zorgen dat u uit de problemen bleef. U verklaarde verschillende keren door de politie te zijn verkracht. Ten gevolge van deze verkrachtingen werd u zwanger maar u kreeg een miskraam nadat u met zweepslagen werd gestraft. Eveneens gaf u aan niet besneden te zijn en te hebben gevreesd dat u gedwongen zou besneden worden omdat u anders niet zou kunnen trouwen. Echter, op 15 september 2014 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geen geloof gehecht aan uw verklaring te moeten vrezen voor een besnijdenis, noch aan uw activisme voor vrouwenrechten en tegen besnijdenis. Op 10 oktober 2014 diende u beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze bevestigde in haar arrest van 23 februari 2015 (arrestnummer 139028) de beslissing van het Commissariaat-generaal. Zij volgde het Commissariaat-generaal in haar beoordeling dat u er niet in slaagde uw vrees voor besnijdenis concreet te maken en u geen geloofwaardige verklaringen aflegde omtrent uw activiteiten aangaande vrouwenrechten en vrouwenbesnijdenis. U diende vervolgens cassatieberoep in bij de Raad van State maar dit beroep werd op 30 april 2015 verworpen.

Vervolgens diende u op 08 december 2015 een tweede asielaanvraag in. Hierin verklaart u dat uw eerder aangehaalde problemen eveneens kaderen in een erfenistwist na het overlijden van uw vader. U verklaart dat door uw stiefmoeder werd aangedrongen op een huwelijk met haar neef zodat de erfenis van uw vader in haar familie bleef. Het is ook om die reden dat bij u werd aangedrongen op een besnijdenis zodat u met deze neef in het huwelijk zou kunnen treden. Bovendien geeft u aan dat uw schoonfamilie de nodige contacten heeft binnen de Soedanese politie waardoor de mishandeling en de verkrachting die u in uw eerste asielaanvraag aanhaalde ook een gevolg zijn van deze problemen. U verklaart eveneens een journalist te zijn geweest bij de online krant Rakoba.

Bij uw tweede asielaanvraag legt u volgende bijkomende documenten neer gedurende uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal: een kopie van een arrestatiebevel; een lidkaart van GAMS d.d. 18.08.2015; een document dat aangeeft dat er opzoekingen werden gestart naar uw tweelingzus via de opsporingsdienst van het Rode Kruis; een brief van uw advocaat in Soedan d.d. 11.11.2015 waarin wordt aangegeven dat u na het overlijden van uw vader problemen kreeg met uw familie omwille van de erfenis waarbij u geslagen en beledigd werd; een brief van uw advocaat in België d.d. 17.11.2015 en d.d. 29.03.2016 waarin hij de door u aangehaalde feiten herhaalt en wijst op uw psychologische kwetsbaarheid; een medisch verslag van Constants d.d. 18.09.2015 waarin wordt vastgesteld dat u lijdt aan posttraumatische stress en waarin uw lichamelijke littekens worden beschreven; een psychiatrisch verslag vanwege Citadelle d.d. 05.07.2015 waarin een gynaecologisch onderzoek wordt beschreven en de diagnose van posttraumatische stress wordt gesteld; een attest van Woman Do d.d. 22.09.2015 en d.d. 19.03.2016 waarin uw psychologische problemen worden besproken, er is sprake van een verregaand verdedigings –en vermijdingsmechanisme, angst, slaapproblemen, herbeleving, verwarring en zelfmoordgedachten; een

psychiatrisch verslag d.d. 04.04.2016 waarin de diagnose wordt gesteld van PTSD met zelfmoordneigingen; een attest in verband met uw hospitalisatie in de psychiatrie van 10.05.2016 tot 13.06.2016 d.d. 10.05.2016 en een verslag van uw psychiatrische opname dd. 13.06.2016 waarin de diagnose van ernstige PTSD wordt gesteld. Bij uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal legt u verschillende documenten neer in verband met uw activiteiten tegen gendergerelateerd geweld en vrouwenbesnijdenis in België. U richtte Selma op, een organisatie die zich inzet voor vrouwelijke vluchtelingen en legt ook hier verschillende documenten rond neer. U legt een attest neer dat u actief bent als vrijwilliger in een vluchtelingenorganisatie. Daarnaast legt u nog een medisch attest neer d.d. 20.02.2017 waarin wordt gesteld dat u aan PTSD lijdt en een attest vanwege Women Do d.d. 18.02.2017 waarin uw aandoening van PTSD nogmaals bevestigd wordt en wordt gesteld dat u aan een chronische depressie lijdt. Uw advocaat bezorgde het Commissariaat-generaal nog een rapport vanwege Fidh getiteld 'Key concerns and recommendations for the universal periodic review of Sudan 2016'.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen voor uw familie omdat zij u zouden verplichten te huwen met uw neef om zo de erfenis van uw vader veilig te stellen. Vooraleer u zou huwen verklaart u eveneens besneden te moeten worden. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u enige vervolging onderging vanwege uw schoonfamilie. Hoewel u verschillende medische attesten neerlegt die wijzen op uw kwetsbare positie wordt er geconcludeerd dat u dermate incoherente verklaringen aflegt met betrekking tot kernaspecten van uw asielrelaas dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw ondergane vervolging.

Het is in de eerste plaats ongeloofwaardig dat u in een tweede asielaanvraag - nadat u alle beroepsmogelijkheden tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag, uitgeput had - volhardt in de vervolgingsfeiten die u onderging, maar de context waarin deze zouden hebben plaatsgevonden, ingrijpend wijzigt.

Vooreerst brengt het feit dat u deze vrees, voor uw familie omwille van een erfeniskwestie en het daarmee gepaard gaande gedwongen huwelijk, op geen enkel moment aanhaalde gedurende uw eerste asielaanvraag, uw geloofwaardigheid fundamenteel in het gedrang. Gedurende uw gehele eerste asielaanvraag haalt u noch voor het Commissariaat-generaal, noch voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan dat de vervolgingsfeiten die u verklaart te hebben ondergaan eveneens en zelfs voornamelijk het gevolg zijn van een erfeniskwestie en een daaruit volgende vrees voor een gedwongen huwelijk. Meer nog u verklaart gedurende uw eerste asielaanvraag dat er in Soedan niemand te vinden is die met u zou willen trouwen indien u niet besneden was en stelt dat u zich bij een terugkeer zou moeten laten besnijden indien u ooit al zou willen trouwen (gehoorverslag CGVS d.d. 18.07.2014 (verder CGVS I) p.12-13). Nergens haalt u aan dat er concrete huwelijksplannen voor u geweest zijn. In onderhavige asielaanvraag verklaart u daar volledig mee in strijd dat er wel degelijk werd op aangedrongen met de neef van uw stiefmoeder te huwen om zo de erfenis van uw vader veilig te stellen (gehoorverslag CGVS dd 22.03.2016 (verder CGVS II) p.12-14). U verklaart daarenboven dat dit de voornaamste oorzaak was van de vervolging die u zou hebben gekend, het zouden namelijk uw stiefmoeder en uw stiefbroer zijn die de politie op u afstuurden om u zo tot een huwelijk te dwingen. U verklaart uitdrukkelijk dat u niet enkel omwille van uw activisme tegen vrouwenbesnijdenis werd gearresteerd maar ook vanwege deze familiekwesitie, en dit op vraag van uw stiefmoeder (CGS II p.9). U verklaart dat het uw stiefmoeder is die de politie inlichtte (CGVS II p.11). Wanneer u gevraagd wordt wat u als de voornaamste reden ziet voor uw vervolging door de politie verklaart u dat het in de eerste plaats gaat om uw problemen met uw stiefmoeder omdat u niet met haar broer wilde trouwen (CGVS II p.12). Het schaadt uw geloofwaardigheid fundamenteel dat u het doorslaggevende element, dat aan de basis ligt van uw vermeende vervolging in uw land van herkomst, niet van bij uw eerste contact met de Belgische asielinstanties zou vermeld hebben. Nergens in uw volledige eerste asielprocedure haalt u andere elementen aan die aanleiding gaven tot uw vervolging, dan uw ongeloofwaardig geachte activisme tegen besnijdenis. Indien u zou vrezen voor uw leven en vrijheid en daarom bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat u alle elementen ter ondersteuning van uw asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen voor uw vertrek of vlucht uit uw land van herkomst. Niet enkel liet u dit onvermeld, u verklaarde uitdrukkelijk dat er voor u onmogelijk sprake zou kunnen zijn van een huwelijk gezien uw profiel van onbesneden vrouw.

U slaagt er niet in een aannemelijk verklaring te bieden voor het feit dat u niet aan te geven wat er daadwerkelijk aan de basis lag voor uw vervolging in uw land van herkomst. Bij het gehoor voor het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag geeft u aan een aantal dingen niet te hebben vermeld gedurende het voorbereidende interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken. U heeft het echter enkel over een dorp, de vrouw die u hielp in Italië en een vergissing in een datum (CGVS I p.3). Wanneer u op het einde van dit gehoor wordt gevraagd waarom u vrees onmiddellijk te worden gearresteerd bij een terugkeer naar Soedan verwijst u naar uw activisme en het feit dat u zal beschuldigd worden kinderen te hebben ontvoerd (CGVS I p.20). U verklaart daarnaast niets inhoudelijks te willen toevoegen (CGVS I p.20). Uw advocaat merkt daarbij op dat het gehoor goed verliep, zonder problemen met de tolk, en dat u uw relaas duidelijk kon brengen (CGVS I p.21). Hieruit blijkt duidelijk dat een klimaat van vertrouwen werd gecreëerd dat zowel u als uw advocaat als dusdanig ervoer en waarin u de kans werd geboden alle nodige elementen naar voren te brengen. Ook voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen rept u met geen woord over de alternatieve oorzaken die aan de basis zouden liggen van uw vermeende vervolging. Wanneer u in het kader van uw tweede asielaanvraag wordt gevraagd om welke reden u deze vrees ten opzichte van uw familie niet eerder aanhaalde, stelt u dat de vragen die werden gesteld vooral over uw vader en uw stiefbroers handelden en er vooral naar de familie werd gevraagd maar er vergeten werd over persoonlijke problemen te praten. U verklaart niet alles te hebben kunnen zeggen wat er in uw hart was en dat dit het grootste probleem was waar u zich over schaamde (CGVS II p.16). U verklaart verder dat er geen vragen werden gesteld over een probleem rond de erfenis maar enkel over uw familie en uw organisatie zodat u niet de kans kreeg om over persoonlijke dingen als een erfenis en een gedwongen huwelijk te praten. U verklaart verkracht te zijn geweest waardoor u hier niet over kon praten omdat dit gevoelig ligt (gehoorverslag CGVS dd 24.02.2017 (verder CGVS III p.14). Deze verklaring valt allerm minst ernstig te nemen. Zoals hierboven blijkt, werd u gedurende uw eerste asielprocedure ruimschoots de kans geboden om alle elementen die uw vrees voor vervolging bepalen, aan te halen. Er werd ingegaan op uw familiale omstandigheden (CGVS I p.9-10, p.13-15 en p.18-20) en u de ruimte geboden om op open vragen uw problemen toe te lichten. Er werd u gevraagd alle redenen te schetsen waarom u uw land van herkomst heeft verlaten (CGVS I p.13), er werd in een open vraag gepolst naar de reden van uw arrestaties (CGVS I p.14) en naar de reden waarom u pas na het overlijden van uw vader problemen kreeg (CGVS I p.15). Bovendien haalde u reeds bij uw eerste asielaanvraag een vrees voor besnijdenis aan. Hierbij werd door het Commissariaat-generaal geoordeeld dat u er niet in slaagde deze vrees concreet te maken en dat u er niet in slaagde aan te tonen wie u zou verplichten een besnijdenis te ondergaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgt het Commissariaat-generaal in haar beoordeling op dit vlak. Hieruit en uit de eerder aangehaalde verklaringen blijkt duidelijk dat dit onderwerp wel degelijk werd behandeld maar dat u op geen enkel moment deze vrees voor besnijdenis kaderde binnen een huwelijk dat u zou worden opgedrongen. Uw enige rechtvaardiging voor het niet vermelden van de in uw tweede asielaanvraag aangehaalde problemen, namelijk dat u de kans niet werd geboden om over familiale problemen te praten, is dus manifest onwaar.

Waar men zou kunnen argumenteren dat uw psychologische problemen het u verhinderden deze feiten aan te brengen, dient er worden op gewezen dat u van bij uw eerste asielaanvraag wel degelijk de vervolgingsfeiten die u zou hebben ondergaan, aanhaalt, maar enkel de context waarin deze zouden zijn voorgevallen ingrijpend wijzigt - dit, nadat u alle beroepsmogelijkheden in het kader van uw eerste asielaanvraag uitputte. Zodoende kan niet worden aangenomen dat u, vanuit uw psychiatrische problematiek, vermeed de feiten die u zou hebben ondergaan, aan te halen. U haalt van bij het begin aan verschillende keren gearresteerd te zijn en hierbij te zijn verkracht, het is enkel de grond voor deze arrestaties die u – na een negatieve beoordeling van de eerder aangehaalde oorzaak voor deze vervolging – wijzigt. Er kan derhalve niet worden gesteld dat u uit schaamte of een intern verdedigingsmechanisme, zoals verwoord in uw medische attesten, bepaalde gevoelige zaken heeft verzwegen aangezien u dit wel van bij de aanvang van uw asielprocedure heeft duidelijk gemaakt.

Het is derhalve volstrekt ongeloofwaardig dat u in uw tweede asielaanvraag dezelfde vervolgingsfeiten aanhaalt maar enkel de context die aan de basis van deze vervolgingsfeiten ligt zou wijzigen.

Ten tweede zijn er verschillende frappante onverenigbaarheden binnen de kern van uw relaas op te merken die uw geloofwaardigheid verder schade berokkenen.

Zo verklaart u in eerste instantie te hebben ingestemd met het huwelijk. U zegt dat u zich na al die folteringen had overgegeven en het goed vond om met deze man te huwen. Daarop werden uw handen met henna bewerkt ter voorbereiding van het huwelijk. U kreeg echter een allergische reactie op die henna waardoor u in het ziekenhuis belandde (CGVS III p.12). U verklaart dat vervolgens geen inspanningen werden geleverd om verdere stappen te ondernemen om dit huwelijk te voltrekken.

U weet niet om welke reden er vervolgens geen initiatief meer werd genomen om u daadwerkelijk te trouwen (CGVS III p.13). Het valt niet ernstig te nemen dat zij, wanneer er een akkoord is voor een huwelijk, geen verdere stappen zouden ondernemen om dit huwelijk aan te gaan maar vervolgens wel

alle mogelijke middelen inzetten om u er toe te brengen toch te trouwen. U slaagt er verder evenmin in de reactie van uw familie op uw zwangerschap weer te geven. Waar u eerst verklaart dat er niet zal aanvaard worden dat u terugkeert naar de familie na uw zwangerschap (CGVS II p.9), verklaart u verder dat zij, zelfs wanneer zij wisten dat u zwanger was geweest, er geen probleem van maakten om nog te huwen en ze alles wilden vergeten alsof er niets gebeurd was (CGVS II p.11). Deze uiterst tegenstrijdige reacties op uw zwangerschap brengen uw geloofwaardigheid verdere schade toe. Daarnaast had u het eerst steeds over drie arrestaties (CGVS I p.15) terwijl u bij uw tweede asielaanvraag verklaart vier keer gearresteerd te zijn geweest (CGVS II p.4). Ook dit betreft een opvallend element die de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw aantast. Bovendien kan u de omstandigheden waarin u zwanger werd, niet aangeven. Waar u enerzijds verklaart tijdens uw tweede van uw vier detenties zwanger te zijn geweest en reeds anderhalve maand zwanger te zijn geweest op het moment van deze arrestatie (CGVS II p.10-11), verklaart u later dat de verkrachtingen die tot uw zwangerschap leidden tijdens één en dezelfde detentie plaatsvonden, dat u op dat moment nog maagd was en dat u daarna niet meer werd aangehouden (CGVS III p.5-7). Dit betreft een hoofdelement binnen uw relaas zodat het uw geloofwaardigheid schaadt dat u zelfs over de hoofdlijnen met betrekking tot uw zwangerschap onverenigbare verklaringen aflegt. Het is weinig aannemelijk dat u niet zou kunnen zeggen of u na uw zwangerschap al dan niet nog opgepakt zou zijn geweest en of deze zwangerschap al dan niet binnen een detentie tot stand kwam.

Ook over enkele neutrale onderwerpen slaagt u er niet in geloofwaardige verklaringen af te leggen. Zo geeft u een andere naam op voor de broer van uw stiefmoeder die bij de politie werkt en die in staat zou zijn geweest ervoor te zorgen dat u gearresteerd werd. Waar u hem eerst Kasim noemt (CGVS II p.9), blijkt hij later Montassem te heten (CGVS III p.11). Dat u zich zou vergissen in de naam van één van uw voornaamste vervolgers schaadt opnieuw uw geloofwaardigheid. Over de Soedanese documenten die u neerlegt bent u evenmin eenduidig. Enerzijds verklaart u dat uw vriendin uw geboorteakte liet opmaken en dat zij u dit eveneens heeft opgestuurd (CGVS I p.5) om later te verklaren dat een u onbekende Soedanees u zou geholpen hebben om uw geboorteakte te verkrijgen omdat niemand enig contact meer met u wou onderhouden (CGVS III p.9).

Het geheel aan bovenstaande onverenigbaarheden tast uw geloofwaardigheid fundamenteel aan. Zelfs rekening houdend met uw psychische toestand en de symptomen beschreven in de door u neergelegde medische attesten, zoals mogelijks onsamenhangende verklaringen, moeilijkheden bij het schetsen van een correct tijdsverloop en vermijdingsdrang om bepaalde onderwerpen te behandelen, betreffen bovenstaande elementen dergelijke kernelementen die los staan van een exacte situering in tijd of een helder zicht op details van de aangehaalde gebeurtenissen dat aan deze onverenigbaarheden niet kan worden voorbij gegaan. Zodoende kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen enige vervolging te hebben gekend omwille van familiale problemen.

Ten derde haalt u naast uw vrees voor uw familie eveneens aan politiek actief te zijn geweest en ook om die reden gevisieerd te worden door de Soedanese autoriteiten.

U verklaart geregeld voor Rakoba, een Soedanese politiek geëngageerde online krant, te hebben geschreven over besnijdenis en vrouwenrechten. U verklaart tussen 2010 en 2013 om de twee dagen in deze krant te hebben gepubliceerd (CGVS II p.4 en p.7-8). Ook dit kon u echter niet aannemelijk maken. In deze dient vooreerst te worden gewezen op de vaststelling dat uw activisme rond besnijdenis reeds werd beoordeeld gedurende uw eerste asielaanvraag. Zowel het Commissariaat-generaal als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen concludeerden dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen op dat vlak actief te zijn geweest. U diende beroep in tegen beslissing, bij de Raad van State, maar dit beroep werd verworpen. Zodoende staat de beoordeling omtrent dit activisme vast behoudens er nieuwe elementen worden aangebracht die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvragen incorrect is, en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw verklaringen rond uw artikelen die verschenen in Rakoba kunnen niet beschouwd worden als een dergelijk element, noch kunnen zij gezien worden als een element op basis waarvan u een vrees voor vervolging omwille van enige politieke activiteiten zou moeten koesteren. Vooreerst liet u na dit element te vermelden gedurende uw eerste asielaanvraag. Dit terwijl er wel degelijk werd geïnformeerd naar uw politieke activiteiten. U geeft daarbij enkel aan deelgenomen te hebben aan manifestaties (CGVS I p.10). Daarnaast werd gedurende uw eerste asielaanvraag reeds geoordeeld dat uw kennis omtrent de acties rond vrouwenbesnijdenis ontoereikend was zodat er geen geloof kan worden gehecht aan uw activisme, deze gebrekkige kennis zorgt er ook op dit vlak voor dat er zeer moeilijk geloof kan worden gehecht dat u over dit onderwerp om de twee dagen artikels voor deze krant zou hebben geschreven (CGVS II p.7). Dit veronderstelt een gedegen kennis van het onderwerp waar u geen blijk van heeft gegeven. Daarnaast schiet ook uw kennis van deze krant te kort zodat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring gedurende drie jaar zelf voor deze krant actief te zijn geweest. U verklaart nooit opgemerkt te hebben dat deze krant enige problemen kreeg. U zag niets slechts tegen de krant en verklaart dat de

krant nooit werd geblokkeerd of offline werd gehaald (CGVS II p.8). Uit objectieve informatie beschikbaar bij het Commissariaat-generaal en toegevoegd aan het administratief dossier ('Reporters without borders – All-out censorship in response to antigovernment protests – 30.09.2013' en 'Freedom House – Sudan, freedom on the net – 2013 en 2015') blijkt echter dat de krant wel degelijk problemen kende. In juni 2012 werd de krant namelijk geblokkeerd en deze blokkade hield volgens een bron nog stand tot minstens september 2013. Aangezien u verklaart in die periode meer dan wekelijks actief te zijn geweest voor de krant, schaadt het uw geloofwaardigheid fundamenteel dat u niet op de hoogte zou zijn van enige problemen die deze krant ondervond. Indien u meer dan drie jaar voor hen actief was is het ook meer dan opmerkelijk dat u zich geen enkele naam van een collega die eveneens voor deze krant schreef, zou herinneren. U verklaart dat jullie bijnamen gebruikten maar kunt ook geen van deze namen opgeven (CGCVS II p.8). Wanneer u één van de bekendste journalisten en de oprichter van deze krant wordt genoemd, kan u enkel zeggen dat het ofwel een journalist ofwel iemand van de oppositie betreft, daarmee laat u allerm minst blijken deze persoon te kennen (CGVS II p.9). Uit het bovenstaande blijkt dan ook dat er geen geloof kan gehecht worden aan enige politieke activiteiten waardoor u negatief onder de aandacht zou staan van de Soedanese autoriteiten.

Er dient derhalve te worden geconcludeerd dat u het allerm minst aannemelijk wist te maken in Soedan enige vervolging te hebben ondergaan of te vrezen voor toekomstige vervolging in geval van terugkeer naar uw land van herkomst. Rekening houdend met uw mentale toestand, zoals beschreven in de door u neergelegde medische attesten, wordt u niet aangerekend onsamenhangende of weinig gedetailleerde verklaringen af te leggen, alsnog dient besloten te worden dat u er allerm minst in slaagde in algemene termen uw vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Bovendien kunnen enige opmerkingen worden gemaakt bij uw mentale toestand zoals die beschreven wordt in de verschillende neergelegde attesten. Vooreerst dient er op gewezen dat u sinds april 2014 intensief in behandeling bent bij een psychotherapeut maar ook daar, tot uw tweede asielaanvraag, de ware toedracht van uw trauma niet zou hebben verduidelijkt, terwijl u ook hier uitgebreid sprak over de vervolgingsfeiten die u zouden te beurt zijn gevallen. Het is pas bij een tweede asielaanvraag dat u ook daar deze aspecten ter sprake brengt. De attesten die u neerlegt spreken over een depressieve toestand, vermijdingsgedrag en invasieve gedachten. Dit strookt echter niet met de actieve rol die u blijkt op te nemen in de strijd tegen besnijdenis hier in België. U legt verscheidene documenten neer waaruit blijkt dat u geregeld over gendergerelateerd geweld ging spreken en u zelfs een eigen organisatie heeft opgericht om te vechten voor de vrouwenrechten in België. U verklaarde tevens zelf dat u, in het kader van een conferentie, getuigd heeft over uw ervaringen (CGVS III, p. 16). Hieruit blijkt allerm minst dat u als een verdedigingsmechanisme zou vermijden dit onderwerp te behandelen. Bovendien geeft u hiermee blijk van een zekere luciditeit en daadkracht. Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt overigens geenszins dat u niet in staat zou zijn een consistent asielrelaas naar voren te brengen betreffende eenvoudige feitelijke omstandigheden die u heeft meegemaakt in uw land van herkomst. Waar de rapporten vermelden dat u het moeilijk heeft om te praten over pijnlijke elementen uit uw verleden dient te worden vastgesteld dat u bij de verschillende gehoren steeds spontaan en gedetailleerd vertelde wat u overkomen was, antwoordde op de gestelde vragen en er geen blijk van gaf ook maar één element van uw asielrelaas uit de weg te gaan. Zo vermeldde u steeds zelf spontaan de moeilijke zwangerschap die u beweert te hebben gekend. Dat u het moeilijk zou hebben over bepaalde zaken uit uw verleden te praten, weerlegt dan ook niet de talrijk vastgestelde frappante tegenstrijdigheden, gezien u wel degelijk een grote bereidwilligheid toont deze zaken te bespreken. Personen die lijden aan PTSD kunnen moeilijkheden ondervinden met het onthouden van perifere details zoals ruimte, tijd en plaats wat tegenstrijdige verklaringen kan veroorzaken, hier werd bij de beoordeling van uw relaas terdege rekening mee gehouden. Echter verklaart dit de grove tegenstrijdigheden in verband met de kern van uw relaas niet, evenmin als het feit dat u niet in staat zou zijn geweest de reden van uw vervolging duidelijk aan te geven. Er wordt bijgevolg vastgesteld dat u weliswaar met psychische problemen kampt, doch, hoewel in de psychologische verslagen herhaaldelijk het verband wordt gelegd tussen uw psychische problemen en de gebeurtenissen in uw land van herkomst, vormen de vaststellingen in het psychologisch verslag geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin uw mentale gesteldheid zou zijn ontstaan. Dit geldt des te meer gezien verschillende psychologische attesten eveneens verwijzen naar de traumatische ervaringen die u op uw reisroute zou hebben opgedaan. Uit de neergelegde psychologische attesten kan dan ook niet worden opgemaakt dat de aangehaalde psychische problemen verband houden met de problemen die u in Soedan zou hebben gekend. Een arts kan namelijk nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin zowel uw fysieke littekens als uw mentale kwetsbaarheid werden opgelopen en dient hiervoor te steunen op uw verklaringen.

Hoewel dit eveneens voor uw fysieke toestand geldt, geldt dit des te meer voor een attest opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose

en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de verklaringen van zijn patiënt wordt aangereikt. Zij kunnen vermoedens hebben over de oorzaak van de ingeroepen klachten maar zij kunnen echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. De neergelegde medische attesten met betrekking tot uw fysieke en mentale toestand zijn derhalve niet in staat de ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Naast de medische attesten die u neerlegt, zijn ook de andere neergelegde documenten niet in staat uw geloofwaardigheid te herstellen. U legt een arrestatiebevel neer afgeleverd toen u nog in Soedan verbleef, namelijk in 2013 (CGVS II p.6). Vooreerst betreft dit slechts een kopie, de bewijskracht van kopieën is echter uiterst gering aangezien zij met het nodige knip –en plakwerk gemakkelijk vervalst kunnen worden. Verder wordt niet ingezien om welke reden u niet in staat was dit document eerder voor te leggen. U verklaart dit niet eerder te hebben kunnen aanbrengen aangezien u het pas in 2015 heeft ontvangen en u dit niet eerder kon verkrijgen omdat de communicatie met uw contacten in Soedan moeilijk verliep (CGVS II p.6). Echter, van bij uw eerste asielaanvraag werden u vanuit Soedan verschillende documenten bezorgd en legt u hier ook het ontvangstbewijs van neer. Dat u een dergelijk doorslaggevend document dat uw vervolging zou kunnen aantonen dan niet kan aanbrengen zonder hier een geldige reden voor op te geven zorgt er voor dat er sterk kan betwijfeld worden dat u dit document reeds in handen zou hebben gehad en dat het derhalve een authentiek document betreft. Dit arrestatiebevel kan bijgevolg niet beschouwd worden als een element die de geloofwaardigheid van uw vervolging zou kunnen vergroten. De brief van uw advocaat te Soedan kan evenmin uw geloofwaardigheid herstellen - deze kan immers niet beschouwd worden als een objectief element dat uw vervolgingsfeiten kan aantonen. Een advocaat wordt ingehuurd om uw belangen te verdedigen, zodoende kunnen de verklaringen die hij aflegt bezwaarlijk worden beschouwd als objectieve elementen die uw vervolging zouden kunnen aantonen. Bovendien werd deze verklaring pas opgesteld in november 2015, kort voor uw tweede asielaanvraag in december 2015, waardoor er een sterk gesolliciteerd karakter kleeft aan deze verklaringen. Hetzelfde geldt voor de verklaringen van uw advocaat in België, deze baseert zich uitsluitend op uw verklaringen en voegt geen objectieve elementen toe die uw vrees voor vervolging aantonen. Daarnaast werd door het Commissariaatgeneraal voldaan aan haar medewerkingsplicht en u de mogelijkheid geboden in een tweede gehoor vrij uw relaas naar voren te brengen. Uw advocaat legt verder nog algemene rapporten neer. Een verwijzing naar algemene informatie is niet afdoende om de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen. Deze informatie is immers van louter algemene aard en heeft geen betrekking op uw persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst daadwerkelijk persoonlijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. U dient de aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aan te tonen. Tot slot legt u eveneens een lidkaart van Gams en een formulier waaruit blijkt dat u uw zus zoekt via het Rode Kruis neer. Deze documenten staan los van de door u aangehaalde vrees in uw land van herkomst. Dat u op zoek bent naar uw zus kan op geen enkele manier uitsluitel geven over de manier en de reden waarom jullie elkaar uit het oog zijn verloren. Dat u zich aansloot bij Gams in België toont enkel aan dat u geen voorstander bent van besnijdenis maar kan niet aantonen dat u zich reeds voor uw vertrek uit Soedan, tegen deze praktijk zou verzet hebben.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van:

“- artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna "Vluchtelingenconventie") en de artikelen 48/3 t.e.m. 48/7 van de Wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ("Vreemdelingenwet")

- artikel 60 van het Verdrag van Europa rond het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld (Verdrag van Istanbul)

- artikel 4, 17,§2 en artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 met betrekking tot de werking van het CGVS

- artikel 3 juncto artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM")

- artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming. (hierna "Kwalificatierichtlijn")

- artikel 10.3 en 10.4, en 18 van de herschikte Procedurerichtlijn

- en de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, eveneens beginselen van behoorlijk bestuur".

Verzoekster ontkent dat zij werkzaam was als journalist voor de krant Rakoba. Zij was lid van de facebookgroep en uitte daar commentaar. Verder ontkent verzoekster dat haar vader nog leeft en werkzaam is voor de Soedanese regering (zoals aangegeven werd tijdens het tweede CGVS-interview). Zij stelt dat dit niet blijkt uit het dossier en dat hierop niet werd teruggekomen.

Ten gronde, merkt verzoekster voorts op:

"Verwerende partij heeft de feiten miskend die verzoekende partij reeds ondergaan heeft, heeft de aard van gendergerelateerd geweld en seksueel geweld verkeerd ingeschat, is voorbijgegaan aan de sporen van foltering, heeft de verwoestende impact op de psychische integriteit van dergelijke behandelingen miskend en heeft de noodzakelijke analyse van de nodige bescherming in dergelijke gevallen niet gemaakt. Daarbij komt dat de verwerende partij geen objectieve informatie over de uiterst kwetsbare situatie van vrouwen in Soedan lijkt te hebben opgezocht en dit alleszins niet in het administratief dossier heeft opgenomen, noch over de behandelingen die hen systematisch en structureel te beurt vallen, noch over aan welk soort politieoptreden zij zich kan verwachten bij terugkeer, waar ze bescherming kan zoeken en of die bescherming effectief is of niet. Evenmin heeft verwerende partij de omkering van de bewijslast gerespecteerd."

Verzoekster vestigt de nadruk op haar kwetsbare profiel als asielzoekster die een traumatiserende reis naar Europa meemaakte. Tevens stelt zij kwetsbaar te zijn als vrouw, afkomstig uit een regio waar gender-gerelateerd geweld endemisch is. Eveneens is zij kwetsbaar omwille van de behandeling die zij reeds heeft ondergaan. Verzoekster zet uiteen waarom deze behandelingen ressorteren onder het vluchtelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. *"De feiten die verzoekende partij verklaart ondergaan te hebben en te vrezen naar de toekomst toe maken duidelijk een bijzonder ernstige vorm uit van gendergerelateerd geweld en een gendersensitieve behandeling van haar asielaanvraag is dan ook geboden. Het gaat onder andere om de discriminatoire beperking van de bewegingsvrijheid als vrouw, verkrachting, fysieke mishandeling, foltering en intimidatie vanwege het feit dat ze een mondige vrouw is, en de vrees bij terugkeer als een slechte vrouw gezien te worden gezien ze zo lang zonder toelating buiten Soedan heeft verbleven."*

Verzoekster vestigt de nadruk op de neergelegde medische attesten, rapporten en verslagen van 22 april 2014 van centrum-arts Dr. Derycker, van 2 mei 2014 van op de spoeddienst, van 10 juli 2014 van de psychotherapeut van Woman Do, van 16 januari 2015 van de psychotherapeut van Woman Do, van 15 juli 2015 van CHR Citadelle, van 17 augustus 2015 van Dr. Vanderheyden van CHR Citadelle, van 18 augustus 2015 van Dr. Khaskelberg, van 18 september 2015 van Dr. Daniel van Constans, van 22 september 2015 van de psychotherapeut van Woman Do, van 19 maart 2016 van de psychotherapeut van Woman Do, van 4 april 2016 van psychiater Declaire, van 13 juni 2016 van psychiater de Freitas van het UCL Saint-Luc, van 18 augustus 2016 van psychiater Declaire, van 25 oktober 2016 van psychiater Declaire en van 20 februari 2017 van psychiater Declaire.

"Uit deze attesten blijkt duidelijk dat verzoekende partij bijzonder zwaar getraumatiseerd is, dat ze lijdt aan een bijzonder ernstige vorm van PTSS, dat haar trauma zich o.a. uit in een enorm ongemak naar mannen en fysieke aanraking toe, dat ze zelf verklaart aan haar psychiater en psychotherapeute dat ze het slachtoffer is geweest van seksueel geweld. Er wordt verduidelijkt dat verzoekende partij massieve,

al dan niet bewuste, verdedigingsmechanismes rond zich heeft opgetrokken die haar toelaten om te gaan met haar problemen.

Het blijkt ook duidelijk dat verzoekende partij gefolterd is geweest. De talrijke brandwonden van de sigarettenpeuken op haar borst zijn compatibel met haar verklaringen, evenals de grote littekens ten gevolgen van de verregaande uitrekking van de huid door haar armen naar achter te trekken bij verkrachting, de keizersnede, en de aanval met het mes. De gespecialiseerde arts verklaart dat het manifest duidelijk is dat ze aan fysieke en psychische foltering onderworpen is geweest voor lange tijd. Dit schept gevolgen op twee niveaus. De objectieve vaststelling dat verzoekende partij aan foltering is onderworpen geweest en de vaste rechtspraak van het EHRM over medische attesten bij foltering, en aan de andere kant de impact van het trauma op verzoeksters geheugen en spreken en bijgevolg haar geloofwaardigheid."

Verzoekster gaat voorts in op de rechtspraak van het EHRM aangaande medische attesten, foltering en procedurele verplichtingen.

"Gelet op de overvloedige bewijzen die verzoekende partij heeft neergelegd dat ze bijzonder zwaar getraumatiseerd is, dat ze lijdt aan een bijzonder ernstige vorm van PTSS, dat haar trauma zich o.a. uit in een enorm ongemak naar mannen en fysieke aanraking toe, dat ze zelf verklaart aan haar psychiater en psychotherapeute dat ze het slachtoffer is geweest van seksueel geweld, en de attesten van het gespecialiseerd artsencollectief Constats dat conform het protocol van Istanboel attesteert dat het manifest duidelijk is dat verzoekster langdurig aan fysieke en psychische foltering is onderworpen gelet op de talrijke brandwonden van de sigarettenpeuken op haar borst, compatibel met haar verklaringen, evenals de grote littekens ten gevolgen van de verregaande uitrekking van de huid door haar armen naar achter te trekken bij verkrachting, de keizersnede, en de aanval met het mes, dient er geoordeeld te worden dan ongeacht de tegenstrijdigheden in verzoeksters relaas, er bijzonder sterke aanwijzingen zijn dat verzoekster aan foltering en mensonterende behandelingen werd onderworpen en het gelet op de eerdere foltering die zij ondergaan heeft, het aan de verwerende partij is om aan te tonen dat zij niet opnieuw aan zo'n behandeling zal onderworpen worden, en dat daarbij rekening moet gehouden worden met het feit dat zij door de zichtbare sporen van foltering op haar lichaam, de sporen van haar keizersnede, het feit dat zij een alleenstaande vrouw is en de controle aan de luchthaven van terugkeerders het risico reëel is dat zij voor een 'activiste' in de meest brede zin zal gehouden worden en aan foltering zal onderworpen worden.

Verzoekende partij roept met betrekking tot de door haar voorgelegde medische attesten ook artikel 48/7 Vw. in en de omkering van de bewijslast wanneer aangetoond is dat zij reeds eerder het voorwerp van vervolging heeft uitgemaakt.

Indien verwerende partij de geattesteerde foltering wenst te betwisten moet ze in het licht van artikel 18 van de Procedurerichtlijn een medisch expert aanstellen:

(...)

De omkering van de bewijslast bij eerdere foltering, voorzien door artikel 48/7 Vw., de recht- spraak van het EHRM dat het aan de lidstaat is om elke twijfel uit te bannen, en de mogelijk- heden voorzien in artikel 18 van de Procedurerichtlijn laten een andere interpretatie niet toe. Verwerende partij kan zonder dit medisch onderzoek de door experts gemaakte onderzoeken niet in twijfel trekken."

Verzoekster gaat vervolgens in op de richtlijnen van UNHCR inzake trauma en geloofwaardigheid. Verder verwijst zij naar hetgeen verweerder stelt in de bestreden beslissing en verwijt zij verweerder dat deze als leek en zonder tegenexpertise inging tegen de neergelegde attesten en oordeelde over haar psychische problemen. In dit kader stelt zij onder meer:

"Het is frappant dat verwerende partij meent haar eigen ongefundeerde huis-, tuin-, en keukenpsychologie in de plaats te stellen van wat verscheidene psychiaters, artsen en psychotherapeuten gespecialiseerd in de eigenlijke materie van vrouwen op de vlucht, hebben geattesteerd over verscheidene jaren heen

(...)

Het is volstrekt onredelijk om die attesten en vaststellingen voor amateurinzichten over wat vermijdingsdrang en die verdedigingsmechanismen precies inhouden in welke omstandigheden, en op welke wijze het controle verwerven over wat haar overkomen is ook inhoudt dat ze aan de slag gaat met haar eigen leed.

Het is ook bijzonder frappant dat verzoeksters relaas plots wel consistent bevonden wordt, als het erom gaat haar luciditeit te onderstrepen, maar niet als het om haar geloofwaardigheid gaat.

Verzoekende partij ziet zich gedwongen zich af te vragen of verwerende partij zelfs maar enige notie heeft van wat de impact van ernstig traumatische evenementen op het geheugen is en de codering van die evenementen, en wat dissociatie is en de impact ervan op herinnering.

Indien dit allemaal vaag of niet gecodeerd wordt, indien het trauma geen ruimte toelaat voor gedetailleerde heroproeping en indien de verkrachtingen allen dooreen lopen qua herinnering, dan is het normaal dat verzoekster daar onbewust toch een consistent relaas van maakt.

Verwerende partij heeft niet enkel de inhoud van de psycho-medische attesten niet gerespecteerd, ze heeft ook de basisrichtlijnen van UNHCR over de impact van trauma op het geheugen in de wind geslagen.

Verwerende partij is verscheidene malen gevraagd door verzoekende partij haar raadsman om van de mogelijkheid in de Procedurerichtlijn gebruik te maken en voor verzoekster een onafhankelijk expert aan te stellen. Verwerende partij is daar niet op in gegaan, en heeft noch de wetenschappelijke literatuur rond trauma en geloofwaardigheid gerespecteerd, noch de psycho-medische attesten gerespecteerd voor wat ze zijn.

Indien de geloofwaardigheidsbeoordeling enkel op grond van de verklaringen gebeurt zonder de documenten in overweging te nemen is die beoordeling gebrekkig”.

Vervolgens betoogt verzoekster:

“Verwerende partij heeft verzoeksters verklaringen enkel getoetst op consistentie en op wat zij zelf plausibel vindt, zonder een beroep te doen op de relevante COL Hieronder volgt op welke grond verwerende partij verplicht is in de relevante COI te voorzien, en dan zal overgegaan worden tot een overzicht van relevante COI die verzoekende partij zelf voorlegt.”

Verzoekster geeft in dit kader een uiteenzetting over de verplichtingen in hoofde van verweerder met betrekking tot COI.

Verder verwijst verzoekster naar en citeert zij uit COI over politiek actieve vrouwen, seksueel geweld begaan door de ordediensten, (de handhaving van) het openbare orde-regime in de provincie Khartoem en de foltering in vrouwengevangenissen. Eveneens haalt zij informatie aan die specifiek handelt over de behandeling in Soedan van vrouwen die in de breedste zin opkomen voor vrouwenrechten of sociale rechten of hiervan worden beticht.

Vervolgens doet verzoekster gelden:

“Een laatste aspect dat absoluut ononderzocht is gebleven is wat verzoekende partij te wachten staat als zij zich terug begeeft naar Soedan, zonder exit-stempels, zonder paspoort, als alleenstaande vrouw die zonder man of mannelijk gezelschap verschillende jaren in' het buitenland verbleven heeft en die zichtbaar een keizersnede ondergaan heeft en sporen van foltering draagt. De vraag is of zij zou gezien worden als een vrouw die handelt in strijd met de openbare moraal of niet, en of er iemand zou zijn die haar terugkeer merkt en zou onderzoeken. Uit objectieve landeninformatie blijkt dat verzoekende partij als vrouw niet zonder toestemming van haar mannelijke familieleden het land uit mag:

(...)

Uit het rapport van de Home Office over Soedanese terugkeerders (het rapport lijkt enkel over mannen te gaan) blijkt dat een Commission of Refugees die sterk verbonden is met de NISS op de luchthaven aanwezig is:

(...)

Verder blijkt dat terugkeerders gemonitord worden, en zo nodig ondervraagd en aangehouden worden, zelfs omdat enig politiek activisme of banden met activisten hen zelfs maar toegeschreven worden:

(...)

Het loutere feit asiel aangevraagd te hebben wordt ook negatief bekeken door de aan de grens aanwezige ordediensten:

(...)

Verzoekster gaf het zelf ook al aan, in Soedan moet men als vrouw begeleid worden door broer, vader of echtgenoot om te reizen. Een vrouw mag niet alleen reizen (CGVS I, pg.19).”

Verzoekster gaat voorts in op haar profiel. Zij voert aan:

“Verzoekster had in haar eerste asielaanvraag reeds ingeroepen actief geweest te zijn rond vrouwenrechten in Soedan, in een vluchtelingenkamp te hebben gewerkt als vrijwilligster voor het Rode Kruis, een organisatie tegen FGM te hebben opgericht, geïnterviewd geweest te zijn door Woman Do voor een filmpje waarin ze uitleg geeft over de vrouwenrechten in Soedan, en deelgenomen te hebben aan een netwerkdag voor slachtoffers van geweld van Woman Do.

Uit het eerste gehoor blijkt dat verzoekster niet enkel op de hoogte is van de Saleema campagne, en het feit dat die gebakken lucht is, maar ook dat ze bijzonder goed op de hoogte is van de gevolgen van genitale verminking en de impact op de sanitaire problemen van sommige meisjes (CGVS I, pg; 18).

Voor iemand die zelf niet besneden is, in een maatschappij waar FGM taboe is, geeft dit aan dat ze zich intensief heeft beziggehouden met het onderwerp van- uit een vrouwenrechtelijk perspectief.

Sindsdien heeft verzoekster als vrijwilligster gewerkt aan het Maximiliaanpark en voor Vluchtelingenwerk Vlaanderen (stuk 15), heeft ze gesproken op de Zanzu netwerkdag over geweld tegen vrouwen en vrouwelijke vluchtelingen, heeft ze een organisatie opgericht, Selma, voor slachtoffers van geweld tegen vrouw, heeft ze deelgenomen met Selma aan The International Day of Peace in Brussel met "SELMA : storytelling and debate on the situation of woman refugees". De foto's worden toegevoegd als bijlage (stuk 16).

Haar activiteiten in België, haar spreken over seksueel geweld in Soedan en haar engagement, tonen aan dat ze wel degelijk een activiste is en als dusdanig zal beschouwd worden door de Soedanese overheid.

Verzoekster is een alleenstaande Soedanese vrouw, die jaren ongeautoriseerd in het buitenland vertoeft heeft zonder mannelijke begeleiding, en ze heeft een keizersnede ondergaan, wat zichtbare sporen heeft achtergelaten. Verzoekster draagt ook broeken, maar of ze dit nu doet bij terugkeer naar Soedan of niet, ze is zichtbaar in overtreding van het bijzonder vage openbare orde concept dat in Soedan gehuldigd wordt."

2.1.2. Ter staving van haar betoog, voegt verzoekster de volgende stukken bij het verzoekschrift:

- "2. E-mailbericht aan verwerende partij na het gehoor van 22 maart 2016;*
- 3. UNHCR Guidelines on International Protection No. 1 : Gender-Related Persecution ;*
- 4. UNHCR, Sexual and GenderBased Violence Against Refugees, Returnees and Internally Displaced Persons. Guidelines for Prevention and Response, mei 2003 ;*
- 5. 15 medische en psychologische attesten ;*
- 6. BCHV-CBAR, Trauma, geloofwaardigheid en bewijs in de asielprocedure, juni 2014;*
- 7. UNHCR, Beyond Proof, Credibility Assessment in EUAsylum Systems, mei 2013 ;*
- 8. United States Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, Country Reports on Human Rights Practices for 2016, Sudan, pp.2-3;*
- 9. SIHA, Paper Women and Citizenship in Sudan, September 2015;*
- 10. Human Rights Watch, "Good Girls Don't Protest" - Repression and Abuse of Women Human Rights Defenders, Activists, and Protesters in Sudan, 23 March 2016;*
- 11. SIHA, Beyond Trousers: The Public Order Regime and the Human Rights of Women and Girls in Sudan A Discussion Paper Submission to the 46th Ordinary Session of the African Commission on Human and Peoples' Rights, Banjul, the Gambia;*
- 12. SIHA, Women and Human Rights Conditions of Detainees and Prisoners in Sudan;*
- 13. Rapport van Soedanese organisaties aan MUSA WAH, voor het rapport 'Home Truths: A Global Report on Equality in the Muslim Family'*
- 14. Home Office, Country Information and Guidance Sudan: treatment on return, Version 1.0, August 2015 ;*
- 15. Vrijwilligersattest Vluchtelingenwerk,*
- 16. Foto's International Day of Peace in Brussels, terug te vinden via het internet".*

2.1.3. Verzoekster legt ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer. Het betreft vooreerst een aantal medische attesten. Meer bepaald gaat het om een uitgebreid rapport van 1 september 2017 van Constans, opgesteld door een arts gespecialiseerd in het opsporen en attesteren van sporen van foltering en tevens psychotraumatheapeut, en een attest van 1 oktober 2017 van klinisch psycholoog Carlier. Daarnaast betreft het drie stukken waaruit verzoeksters profiel als vrouwenrechtenactiviste, de schaal waarop zij zich inzet voor vrouwenrechten en de mate waarin zij daardoor identificeerbaar is door de Soedanese autoriteiten blijkt.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3. Op basis van de veelheid aan en de concrete inhoud van de door verzoekster neergelegde, nieuwe medische attesten, rapporten en verslagen in het kader van haar tweede asielaanvraag kan niet worden ontkend dat verzoekster in het verleden slachtoffer is geworden van ernstige feiten van foltering en seksueel geweld, los van de vraag naar de geloofwaardigheid van de onderliggende oorzaak hiervan. Evenmin kan worden ontkend dat verzoekster hiervan heden zowel fysiek als psychisch duidelijke en waarneembare sporen vertoont. Bovendien dient de Raad ook rekening te houden met de activiteiten die verzoekster heeft uitgeoefend sedert zij haar land van herkomst heeft verlaten, die haar zouden kunnen blootstellen aan vervolging bij terugkeer.

Op basis van de stukken voorhanden in het dossier, waaronder de stukken die verzoekster omtrent haar vrijwilligerswerk en haar activisme in België bij het verzoekschrift voegt en neerlegt door middel van een aanvullende nota, dient te worden vastgesteld dat zij haar profiel en activiteiten als vrouwenrechtenactiviste aannemelijk maakt, nu zij bijvoorbeeld haar medewerking verleende aan de organisatie van *“International Day of the Girl Child Meeting”* op 11 oktober 2017 in het Europees parlement en werd geprezen omwille van haar netwerk, *“excellent contacts with Amnesty and with medical experts on FGM”* (aanvullende nota van 3 oktober 2017, stuk 4). In de bestreden beslissing werd in dit kader overigens reeds uitdrukkelijk erkend dat verzoekster in België een actieve rol blijkt op te nemen in de strijd tegen besnijdenis en gender-gerelateerd geweld, dat zij verscheidene documenten neerlegde waaruit blijkt dat zij geregeld over gender-gerelateerd geweld ging spreken, dat zij zelfs een eigen organisatie heeft opgericht om te vechten voor vrouwenrechten en dat zij getuigde over haar ervaringen tijdens een conferentie.

Mede in acht genomen dat zij duidelijke en zichtbare fysieke en psychische sporen vertoont van reeds in het verleden ondergane ernstige feiten van foltering en seksueel geweld, is het, in het licht van de aangebrachte informatie over de screenings en controles bij een terugkeer, als alleenstaande vrouw, naar haar land en regio van herkomst en de handhaving van de openbare orde en de behandeling van vrouwenrechtenactivistes en vrouwelijke gedetineerden aldaar, in dit geval aannemelijk dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst of daarna in de negatieve aandacht zal komen van de Soedanese autoriteiten, zal worden geïdentificeerd of beschouwd als vrouwenrechtenactiviste en dien ten gevolge riskeert te worden vervolgd.

De commissaris-generaal verklaart, ter terechtzitting geconfronteerd met de aanvullende nota van verzoekster, zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP